

Cîntec fericit

Traian Vasilcau

De cînd lipsita-i sunt vecii întregi,
Ți-am scris chemări zadarnice în stele,
Dar mi le-au șters copiii nopții, regi,
Și n-ai citit tăcerile din ele.

În cerul ce ți-a-nchiriat iubirea
Trăiești ferice, dar îți este dor
De-o casă-n care plînge amintirea
Și fără tine cîntecele mor.

Gîndindu-te, am devenit frunziș,
Te strig cu cerbii, dă ecou abisul,
Iarba-ți sărută pașii pe furiș
Și îți mîngîie vîntul orb surîsul.

Acum dacă-ai veni pe înserat
Ar fi potop de liniști să ne-ngîne
Și sufletele noastre ne-ncetat
S-ar tot plimba, cîntînd cu-adevărat
Prin pajiștea preasfintei limbi române.

Ai și venit? Ce dulce-i larma gării,
Bătrîn, te rog cu glas de Dumnezeu:
„Dezbracă-te de vis, iubita mării
Și intră-n plînsul sufletului meu“.

Să curgi, să-noți în taina-i ca-ntr-o lume,
Care o fi să poarte al tău nume.